

Brief voor Eenzaamheid

Samen gingen we de straten van Rotterdam op, Dorien en ik. Met op de fiets een brievenbus die zij speciaal voor de gelegenheid had ontworpen. Op zoek naar mensen die brieven wilde schrijven 'Voor Eenzaamheid'. De eerste die we treffen is Zeynep. Een jonge Turkse moeder op een bankje voor de school. Openhartig vertelt ze ons dat ze zich best weleens eenzaam voelt. 'Ik sta er alleen voor met twee jonge kinderen. Ik heb steun van mijn zussen en moeder. Maar is eenzaamheid eigenlijk een probleem? Uiteindelijk moet je het alleen doen, toch? Je komt alleen en je gaat alleen en in de tussentijd ben je een sterke vrouw en dat ben ik', zegt ze zonder bravoure. 'Weet je wat mijn naam betekent? Waardevolle diamant, dat is wat ik probeer voor anderen te zijn'.

Even verderop zitten twee Marokkaanse mannen op een pleintje. Ze kijken elkaar even ongelovig aan bij onze vraag over eenzaamheid. 'Eenzaamheid!? Ha, ha, nee dat waren ze niet. Tuurlijk niet, hoe kwamen we erbij!? Waarom zouden ze eenzaam zijn zeg!?' Tja, het was ook wel recht met de deur in huis vallen. Daar staan we dan met onze brievenbus en vraag over eenzaamheid. We maken wat grapjes over en weer. Tot één van de mannen wegloopt en de ander blijft zitten. Hij kijkt zijn vriend na tot die ver genoeg weg is. Het gesprek kantelt nu. 'Ja, ik ben weleens eenzaam. Zeker nu. Het is Ramadan. Dit jaar is het zwaar. Ik ben getrouwd met een Nederlandse vrouw. We hebben het goed maar zij begrijpt Ramadan gewoon niet. Niet echt. Ik voel me alleen. Ramadan is belangrijk voor mij. Ik mis mijn familie in Marokko. Nederland is zo anders. Hij schreef zijn brief en gooide hem in de brievenbus.

Toen we verder liepen zagen we hem zitten. Hij at een boterham op een kruk voor zijn winkel. Precies in de zon. Hij keek beslist niet ongelukkig, integendeel zelfs. Toch vroegen we het hem ook; 'Stel dat je een brief aan Eenzaamheid zou schrijven, wat zou er dan in staan?

Nog voor het einde van onze vraag riep hij het al uit; 'Sterf, Eenzaamheid. Sterf!' We zijn alle drie even stil van deze uitroep. We raken in gesprek over zijn kleine momenten van eenzaamheid. Dan wil hij toch wel graag weten wie wij eigenlijk zijn en wat we aan het doen zijn. We lichten een tipje van de sluier. Maar ineens onderbreekt hij ons; 'Eigenlijk wil ik het ook niet weten ook! Het gaat toch om dit moment. Om Nu. Dit zou veel vaker moeten gebeuren dat mensen gewoon op straat naar je toekomen en je verrassen met een vraag!'

Ok. Dat bemoedigde ons ook om door te gaan want ineens stonden we toch maar met weer een wildvreemde te praten over een onderwerp dat niet zo voor de hand lag. We wilden nog meer weten! Want waar zou Eenzaamheid dan begraven moeten worden volgens hem? 'In de Tuin van Epicurus', was zijn spontane antwoord. 'De Tuin van Epicurus is een soort utopie, vertelt hij. Een heerlijke plek om samen te zijn met mensen die je liefhebt, waar je samen bent en geniet van elkaar. Naar zo'n plek ben ik eigenlijk op zoek!'

Maar stel nou dat Eenzaamheid hem dan nog iets zou zeggen voor zij begraven wordt, wat zou dat zijn? Hij bleef een tijdje stil. De zon was intussen gedraaid waardoor hij in de schaduw zat. Auto's en mensen kwamen voorbij. Hij richtte zich langzaam op; 'Ik denk', zegt hij langzaam, 'dat ze me zou bedanken dat ze een tijd bij me heeft mogen zijn want Eenzaamheid heeft ook een schuilplaats nodig'.

Deze foto maakte ik in Rotterdam tijdens onze ontmoetingen in de stad.

Dorien Heemstra

Grafisch ontwerper die net afgestudeerd is aan de HKU (Hogeschool van de kunsten). Voor haar afstuderen heeft ze twee weken in een verzorgingstehuis gelogeed. Hier onderzocht ze in levende lijve de eenzaamheid onder ouderen. Dorien is momenteel bezig om 'Adopt a Granny' op te starten en is actief als freelancer. Met haar werk als freelancer bedenkt ze nieuwe concepten voor zowel online als offline en past ze steeds vaker haar hobby tekenen toe. www.dorienheemstra.com

Pauline Seebregts

Professioneel verhalenverteller, trainer en coach. Tevens verbonden als docent aan de vertelacademie in Utrecht. Werkt graag toegepast met verhalen op het snijvlak van vertelkunst en maatschappelijk relevante thema's. *'Mensen leren luisteren naar hun eigen verhaal zodat nieuwe perspectieven zichtbaar worden, dat is wat mij inspireert'*
www.storywise.nu